

iber:Camera

elionor martínez

soprano

olivia zaugg

piano

schubert, schumann,
strauss, bernstein,
beach, guastavino,
toldrà

diumenge, 11 de gener del 2026, 19 h
auditori de girona - sala de cambra

FUNDACIÓ
VILA CASAS

**aquest programa
ha estat possible gràcies
al suport de la fundació vila casas**

UNA COL·LECCIÓ PERMANENTMENT CANVIANT

NOVA PERMANENT DE PINTURA
ESPAI HOMENATGE ANTONI VILA CASAS

MUSEU CAN FRAMIS
C. ROC BORONAT, 116-126 (BARCELONA)

Rafel G. Bianchi, *El col·leccionista absent III*, 2022 (detall)

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

www.fundaciovilacasas.org

Franz Schubert (1797 - 1828)

Am See, D. 746 (1822 - 23) / Geheimes, D. 719 (1821)
Nacht und Träume, D. 827 (1823) / Der Zwerg, D. 771 (1823)

Clara Wieck Schumann (1819 - 1896)

6 lieder, Op. 13 (1844)

Ich Stand in dunklen Träumen / Sie liebten sich beide / Die Liebe sass als Nachtigall
Der Mond kommt still gegangen / Ich hab' in Deinem Auge / Die Stille Lotosblume

Richard Strauss (1864 - 1949)

Die Nacht (1885) / Cäcilie (1894) / Ständchen (1887) / Morgen! (1894)

Leonard Bernstein (1918 - 1990)

I Hate Music: A cycle of Five Kid Songs (1942)
My Name Is Barbara / Jupiter Has Seven Moons / I Hate Music!
A Big Indian and a Little Indian / I'm a Person Too

Amy Beach (1867 - 1944)

Three Shakespeare Songs, Op. 37 (1897)
O Mistress Mine / Take, O those Lips Away / Fairy Lullaby

Carlos Guastavino (1912 - 2000)

La rosa y el sauce (1965) / Se equivocó la paloma (1941)
Bonita rama de sauce (1968)

Eduard Toldrà (1895 - 1962)

Madre, unos ojuelos vi (1941) / Después que te conocí (1941)
A muntanya (1926) / Romanç de Santa Llúcia (1924)
Cançó de grumet (1924)

durada total del concert: 90 minuts (entreacte inclòs)

Elionor Martínez

Nascuda el 1996 a Barcelona, Elionor Martínez cursa els estudis superiors al Conservatori del Liceu, becada per la Fundació Ferrer-Salat, amb la soprano Dolors Aldea. Es gradua del Màster d'arts en Interpretació Musical (summa cum laude) a la Hochschule für Musik de Basilea amb el professor Marcel Boone, sota el mecenatge de la Fundació Salvat, i guanya el premi al millor recital de final de Màster del curs acadèmic 2021/22. És guardonada amb la Salvat Beca Bach (2016) i amb quatre premis especials al Concurs de Cant Josep Palet de Martorell, Barcelona (2019).

El seu repertori inclou obres com El Messies de Händel, les Passions i el Magnificat de Bach, el Rèquiem i la Gran Missa en do menor de Mozart, el Rèquiem de Fauré i el Rèquiem de Brahms. En l'àmbit operístic ha interpretat Clorinda a La Cenerentola de Rossini i Fiordiligi a Così fan tutte de Mozart.

Olivia Zaugg

Olivia Zaugg (Berna, 1995) viu a Basilea, on va estudiar piano clàssic amb els professors T. Sehabenberger i A. Kernjak a la Musik-Akademie. Concerts, plans d'estudi i amistats l'han portat a Barcelona amb freqüència des del 2022. Treballa en diversos àmbits del món de la música: com a pianista de Lied, en col·laboracions interdisciplinàries, com a cantant i acordionista, improvisant, en l'organització de concerts, l'exploració de nous formats de concert i com a professora de música. Els seus projectes actuals inclouen, entre d'altres, duos de Lied amb Elionor Martínez (programa Schubertiada "Lied The Future"), Sarah Widmer (Festival "Das Lied Bern") i Maria Laschinger (Publicació de l'àlbum "Hänge ich, zwischen Zeiten" amb Ars Produktion al setembre de 2024, premi Supersonic Award); actuació en l'obra solista "Gaspis wundersame Reise" (text, música, coreografia); Ako Amo, electrònica i piano amb Martin Reck (beca Reconnect Basel-Land, Release àlbum febrer 2025).

Les artistes són becades del programa de foment del talent Lied the future, promogut per l'Associació Franz Schubert, amb el suport de la Fundació Ferrer de Música i Fundació Banc Sabadell.

la temporada ibercamera agraeix el suport de: _____

amb el patrocini de _____

amb el suport de _____

amb la col·laboració de _____

mitjans col·laboradors _____

ibercamera col·labora amb _____

iber:Camera

l'esclat del barroc bruno de sa dorothee oberlinger

scarlatti / bononcini / marcello / corelli / händel

25/01/2026 – 19 h / auditori de girona

t. 93 317 90 50

www.ibercameragirona.cat

Franz Schubert

Am See

In des Sees Wogenspiele
Fallen durch den Sonnenschein
Sterne, ach, gar viele, viele,
Flammend leuchtend stets hinein.

Wenn der Mensch zum See geworden,
In der Seele Wogenspiele
Fallen aus des Himmels Pforten
Sterne, ach, gar viele, viele.

In des Sees Wogenspiele
Fallen durch den Sonnenschein
Sterne, ach, gar viele, viele,
Flammend leuchtend stets hinein.

Wenn der Mensch zum See geworden,
In der Seele Wogenspiele
Fallen aus des Himmels Pforten
Sterne, ach, gar viele, viele.

In des Sees Wogenspiele
Fallen durch den Sonnenschein
Sterne, ach, gar viele, viele,
Flammend leuchtend stets hinein.

Wenn der Mensch zum See geworden,
In der Seele Wogenspiele
Fallen aus des Himmels Pforten
Sterne, ach, gar viele, viele.

In des Sees Wogenspiele
Fallen durch den Sonnenschein
Sterne, ach, gar viele, viele,
Flammend leuchtend stets hinein.

A la vora del llac

En el joc de les ones del llac,
a través de la llum del sol, hi cauen
estrelles, ai las, tantes, tantes,
flamejant i resplendint sense parar.

Si l'home esdevingués com un llac,
en el joc de les ones de l'ànima,
de les portes del cel, hi caurien
estrelles, ai las, tantes, tantes.

En el joc de les ones del llac,
a través de la llum del sol, hi cauen
estrelles, ai las, tantes, tantes,
flamejant i resplendint sense parar.

Si l'home esdevingués com un llac,
en el joc de les ones de l'ànima,
de les portes del cel, hi caurien
estrelles, ai las, tantes, tantes.

En el joc de les ones del llac,
a través de la llum del sol, hi cauen
estrelles, ai las, tantes, tantes,
flamejant i resplendint sense parar.

Si l'home esdevingués com un llac,
en el joc de les ones de l'ànima,
de les portes del cel, hi caurien
estrelles, ai las, tantes, tantes.

En el joc de les ones del llac,
a través de la llum del sol, hi cauen
estrelles, ai las, tantes, tantes,
flamejant i resplendint sense parar.

Geheimnes

Über meines Liebchens Äugeln
Stehn verwundert alle Leute;
Ich, der Wissende, dagegen,
Weiss recht gut, was das bedeute.

Denn es heisst: ich liebe diesen
Und nicht etwa den und jenen.
Lasset nur, ihr guten Leute,
Euer Wundern, euer Sehnen!

Ja, mit ungeheuren Mächten
Blicket sie wohl in die Runde;
Doch sie sucht nur zu verkünden
Ihm die nächste süsse Stunde.

Der Zwerg

Im trüben Licht verschwinden schon die
Berge,
Es schwebt das Schiff auf glatten Mee-
reswogen,
Worauf die Königin mit ihrem Zwerge.

Sie schaut empor zum hochgewölbten
Bogen,
Hinauf zur lichtdurchwirkten blauen
Ferne;
Die mit der Milch des Himmels blass
durchzogen.

Nie, nie habt ihr mir gelogen noch, ihr
Sterne,“
So ruft sie aus, „bald werd' ich nun entsc-
hwinden,
Ihr sagt es mir, doch sterb' ich wahrlich
gerne.“

Secret

Tothom queda meravellat
pels ulls que fa la meva estimada;
però jo, que ho entenc,
sé molt bé què volen dir.
Perquè diuen: ell és a qui estimo,
no aquest ni aquell altre.

Així doncs, bona gent,
deixeu la vostra sorpresa i el vostre desig!

Certament, ella pot mirar al seu voltant
amb una mirada poderosíssima,
però només cerca oferir-li un tast anticipat
de la propera hora dolça.

Secret

En la llum tèrbola ja s'esvaeixen les munta-
nyes,
el vaixell sura sobre ones marines suaus,
on viatja la reina amb el seu nan.

Ella alça la mirada cap a la volta enlairada,
cap a la llunyania blava, travessada de llum,
esgrogueïda pel lletós vel del cel.

Mai, mai no m'heu mentit, estrelles,
exclama, aviat em fondré en el no-res,
m'ho dieu vosaltres, i tanmateix moro de
bon grat.

Da tritt der Zwerg zur Königin, mag
binden
Um ihren Hals die Schnur von roter Seide,
Und weint, als wollt' er schnell vor Gram
erblinden.

Er spricht: „Du selbst bist schuld an
diesem Leide,
Weil um den König du mich hast verlas-
sen,
Jetzt weckt dein Sterben einzig mir noch
Freude.

Zwar werd' ich ewiglich mich selber
hassen,
Der dir mit dieser Hand den Tod gegeben,
Doch musst zum frühen Grab du nun
erblassen.“

Sie legt die Hand aufs Herz voll jungem
Leben,
Und aus dem Aug' die schweren Tränen
rinnen,
Das sie zum Himmel betend will erheben.

„Mögst du nicht Schmerz durch meinen
Tod gewinnen!“
Sie sagt's, da küsst der Zwerg die bleichen
Wangen,
D'rauf alsobald vergehen ihr die Sinnen.

Der Zwerg schaut an die Frau, von Tod
befangen,
Er senkt sie tief ins Meer mit eig'nen
Handen.
Ihm brennt nach ihr das Herz so voll
Verlangen,
An keiner Küste wird er je mehr landen.

S'acosta el nan a la reina i vol lligar
al voltant del seu coll el cordó de seda roja,
i plora com si el dolor el volgués encegar.

I diu: Tu mateixa tens la culpa d'aquest
patiment, perquè em vas abandonar pel rei,
ara només la teva mort em dóna alegria.

Encara que m'odiaré eternament a mi
mateix, jo que amb aquesta mà t'he donat la
mort, has d'empal·lidir ara cap a una tomba
prematura.

Ella posa la mà sobre el cor ple de vida jove,
i de l'ull li cauen llàgrimes pesants,
que vol alçar al cel tot pregant.

Que no guanyis dolor amb la meva mort!
Ho diu, i el nan besa les galtes pàl·lides,
tot seguit ella perd el coneixement.

El nan contempla la dona, presa per la
mort,
i amb les seves pròpies mans l'enfonsa al
mar.
El cor li crema per ella amb un desig
immens:
mai més no atracarà a cap costa.

Nacht und Träume

Heil'ge Nacht, du sinkest nieder;
nieder wallen auch die Träume
wie dein Mondlicht durch die Räume,
durch der Menschen stille Brust
die belauschen sie mit Lust;
rufen, wenn der Tag erwacht:
Kehre wieder, heil'ge Nacht!
Holde Träume, kehret wieder!

Nit i Somnis

Nit sagrada, ja davalles,
i ondulants també els somnis,
com la teva llum lunar pels espais,
fins als pits tranquils dels homes,
que joiosos et contemplen,
i clamen quan el dia desponta:
Torna, nit sagrada,
bells somnis, torneu!

Clara Wieck Schumann

Ich Stand in dunklen Träumen

Ich stand in dunklen Träumen
Und starrte ihr Bildnis an,
Und das geliebte Antlitz
Heimlich zu leben begann.

Um ihre Lippen zog sich
Ein Lächeln wunderbar,
Und wie von Wehmutstränen
Erglänzte ihr Augenpaar.

Auch meine Tränen flossen
Mir von den Wangen herab –
Und ach, ich kann's nicht glauben,
Dass ich dich verloren hab!

Jo em trobava en somnis foscos

Jo em trobava en somnis foscos
i mirava fixament la seva imatge,
i el rostre estimat
començà secretament a viure.

Als seus llavis s'hi dibuixava
un somriure meravellós,
i com de llàgrimes de melangia
li lluïen els ulls.

També les meves llàgrimes queien
galta avall,
i ai, no puc creure-ho:
que t'he perdut!

Sie liebten sich beide

Sie liebten sich beide, doch keiner
Wollt' es dem andern gestehn;
Sie sahen sich an so feindlich,
Und wollten vor Liebe vergehn.

Sie trennten sich endlich und sah'n sich
Nur noch zuweilen im Traum;
Sie waren längst gestorben
Und wussten es selber kaum.

Liebeszauber

Die Liebe saß als Nachtigall
Im Rosenbusch und sang;
Es flog der wunderschöne Schall
Den grünen Wald entlang.

Und wie er klang, - da stieg im Kreis
Aus tausend Kelchen Duft,
Und alle Wipfel rauschten leis',
Und leiser ging die Luft;

Die Bäche schwiegen, die noch kaum
Geplätschert von den Höhn,
Die Rehlein standen wie im Traum
Und lauschten dem Getön.

Und hell und immer heller floß
Der Sonne Glanz herein,
Um Blumen, Wald und Schlucht ergoß
Sich goldig roter Schein.

Ich aber zog den Wald entlang
Und hörte auch den Schall.
Ach! was seit jener Stund' ich sang,
War nur sein Widerhall.

Jo em trobava en somnis foscós

S'estimaven tots dos, però cap dels dos
no ho volia confessar a l'altre;
es miraven amb tanta hostilitat,
i de tant amor volien morir.

Finalment es van separar i només
de tant en tant es veien en somnis;
feia temps que eren morts
i gairebé ni ells mateixos ho sabien.

Encantari d'amor

L'amor s'asseia com un rossinyol
al roser i cantava;
el so meravellosament dolç
volava al llarg del bosc verd.

I mentre ressonava — s'alçava en cercles
de mil calzes la fragància,
i totes les capçades xiuxiuejaven suaument,
i l'aire es tornava encara més lleu;

Els rierols callaven, que tot just
murmuraven des de les alçades,
els cabirols restaven com en un somni
i escoltaven la melodia.

I clara, cada cop més clara, fluïa
la resplendor del sol,
i sobre flors, bosc i fonalada
s'escampava un reflex daurat i rogent.

Però jo caminava pel bosc
i també escoltava aquell so.
Ah! tot el que he cantat des d'aquell instant
no ha estat sinó el seu ressò.

Der Mond kommt still gegangen
Der Mond kommt still gegangen
Mit seinem gold'nen Schein.
Da schläft in holdem Prangen
Die müde Erde ein.

Und auf den Lüften schwanken
Aus manchem treuen Sinn
Viel tausend Liebesgedanken
Über die Schläfer hin.

Und drunten im Tale, da funkeln
Die Fenster von Liebchens Haus;
Ich aber blicke im Dunklen
Still in die Welt hinaus.

Ich hab' in deinem Auge
Ich hab' in deinem Auge
Den Strahl der ewigen Liebe
gesehen, Ich sah auf deinen Wangen
Einmal die Rosen des Himmels stehn.

Und wie der Strahl im Aug'
erlischt Und wie die Rosen zerstieben,
Ihr Abglanz ewig neu erfrischt,
Ist mir im Herzen geblieben,
Und niemals werd' ich die

Wangen seh'n Und nie in's Auge dir
blicken,
So werden sie mir in Rosen steh'n
Und es den Strahl mir
schicken.

Die Stille Lotosblume
Die stille Lotosblume
Steigt aus dem blauen See,

La lluna avança en silenci
La lluna avança en silenci
amb el seu resplendor daurat.
Així, en dolça esplendor,
la terra cansada s'adorm.

I pels aires oscil·len,
des de molts cors fidels,
milers de pensaments d'amor
per damunt dels qui dormen.

I avall, a la vall, espurnegen
les finestres de la casa de l'estimada;
jo, però, miro en la foscor
en silenci cap al món.

He vist en els teus ulls
He vist en els teus ulls
el raig de l'amor etern,
una vegada vaig veure les roses
del cel en les teves galtes.

I quan el raig s'apagà en els ulls
i les roses es desferen,
la seva resplendor, sempre
renovada,
es quedà en el meu cor.

I mai més veuré les galtes,
i mai més veuré els teus ulls,
però les roses seran amb mi
i m'enviaran el raig.

La flor de lotus silenciosa
La flor de lotus silenciosa
sorgeix del llac blau,

Die Blätter flimmern und blitzen,
Der Kelch ist weiß wie Schnee.

Da gießt der Mond vom Himmel
All seinen gold'nen Schein,
Gießt alle seine Strahlen
In ihren Schoß hinein.

Im Wasser um die Blume
Kreiset ein weißer Schwan,
Er singt so süß, so leise
Und schaut die Blume an.

Er singt so süß, so leise
Und will im Singen vergehn.
O Blume, weiße Blume,
Kannst du das Lied verstehn?.

Richard Strauss

Die Natch

Aus dem Walde tritt die Nacht,
Aus den Bäumen schleicht sie leise,
Schaut sich um in weitem Kreise,
Nun gib Acht!

Alle Lichter dieser Welt,
Alle Blumen, alle Farben
Löschst sie aus und stiehlt die Garben
Weg vom Feld.

Alles nimmt sie, was nur hold,
Nimmt das Silber weg des Stroms
Nimmt vom Kupferdach des Doms
Weg das Gold.

Ausgeplündert steht der Strauch:

les fulles tremolen i brillen,
el càlix és blanc com la neu.

Llavors la lluna del cel
aboca tot el seu resplendor daurat,
i tots els seus raigs
s'endinsen al seu pit.

Al voltant de la flor, sobre l'aigua,
gira un cigne blanc,
cantà tan dolçament, tan suaument
i contempla la flor.

Canta tan dolçament, tan suaument,
i vol desaparèixer en el cant.
Oh flor, flor blanca,
pots entendre aquesta cançó?

La nit

Del bosc en surt la nit,
dels arbres s'esmuny silenciosa,
mira al seu voltant en un ample cercle.
Ara, ves amb compte!

Totes les llums d'aquest món,
totes les flors, tots els colors,
els apaga i roba les garbes
del camp.

Tot s'enduu allò que és bell:
pren la plata del corrent del riu,
pren del sostre de coure de la catedral
l'or.

Espoliat resta l'arbust:

Rücke näher, Seel' an Seele,
O die Nacht, mir bangt, sie stehle
Dich mir auch.

Cäcilie

Wenn Du es wüßtest,
Was träumen heißt
Von brennenden Küssen,
Vom Wandern und Ruhen
Mit der Geliebten,
Aug' in Auge,
Und kosend und plaudernd –
Wenn Du es wüßtest,
Du neigtest Dein Herz!

Wenn Du es wüßtest,
Was bangen heißt
In einsamen Nächten,
Umschauert vom Sturm,
Da Niemand tröstet
Milden Mundes
Die kampfmüde Seele –
Wenn Du es wüßtest,
Du kämest zu mir.

Wenn Du es wüßtest,
Was leben heißt,
Umhaucht von der Gottheit
Weltschaffendem Atem,
Zu schweben empor,
Lichtgetragen,
Zu seligen Höh'en,
Wenn Du es wüßtest,
Du lebtest mit mir.

acosta't més, ànima amb ànima;
oh, la nit, em fa por que també
te'm robi a mi.

Cecília

Si sabessis
què vol dir somiar
amb petons ardents,
amb caminar i reposar
amb l'estimada,
ull amb ull,
acariciant i conversant –
si sabessis,
inclinaries el teu cor!

Si sabessis
què vol dir témer
en nits solitàries,
envoltades per la tempesta,
quan ningú no consola
amb llavis suaus
l'ànima cansada de lluitar –
si sabessis,
vindries cap a mi.

i sabessis
què vol dir viure,
envoltat per la divinitat,
pel seu alè creador del món,
elevant-se flotant,
portat per la llum,
cap a altures felices –
si sabessis,
viuries amb mi.

Ständchen

Mach auf, mach auf! doch leise, mein
Kind,
Um Keinen vom Schlummer zu wecken!
Kaum murmelt der Bach, kaum zittert im
Wind
Ein Blatt an den Büschen und Hecken;
Drum leise, mein Mädchen, daß nichts
sich regt,
Nur leise die Hand auf die Klinke gelegt!

Mit Tritten, wie Tritte der Elfen so sacht,
Um über die Blumen zu hüpfen,
Flieg leicht hinaus in die Mondscheinnac-
ht,
Zu mir in den Garten zu schlüpfen!
Rings schlummern die Blüten am rieseln-
den Bach
Und duften im Schlaf, nur die Liebe ist
wach.

Sitz nieder! Hier dämmert's geheimnisvoll
Unter den Lindenbäumen.
Die Nachtigall uns zu Häupten soll
Von unseren Küssen träumen
Und die Rose, wenn sie am Morgen
erwacht,
Hoch glühn von den Wonneschauern der
Nacht.

Morgen

Und morgen wird die Sonne wieder
scheinen, und auf dem Wege, den ich
gehen werde, wird uns, die Glücklichen,

Serrall

Obre, obre! però suaument, infant meu,
per no despertar ningú del somni!
A penes murmura el rierol, a penes tremola
al vent
una fulla als arbustos i tanques;
per això, suaument, nena meva, que res no
es mogui, només posa suaument la mà al
tirador!

Amb passes, com les passes dels elfs tan
lleus,
per saltar sobre les flors, vola lleugera a la
nit de lluna, i entra al jardí per venir cap a
mi!
Al voltant, les flors somnolen al rierol que
xiuxiueja
i perfumen el son, només l'amor està
despert.
Seu! Aquí la llum es torna misteriosa sota
els til·lers.

El rossinyol, sobre els nostres caps,
ha de somiar amb els nostres petons
i la rosa, quan al matí desperti,
s'encerarà brillant per l'alegria de la nit.

Matí

I demà tornarà a brillar el sol,
i pel camí que jo seguiré, ens tornarà a unir,
a nosaltres, els afortunats, enmig d'aquesta

sie wieder einen inmitten dieser sonnenatmenden Erde.

Und zu dem Strand, dem weiten, wogenblauen,
werden wir still und langsam niedersteigen,
stumm werden wir uns in die Augen schauen, und auf uns sinkt des Glückes stummes Schweigen.

Leonard Bernstein

I hate music cycle

I hate music!

But I like to sing: la dee da da dee; la dee da dee.

But that's not music, not what I call music.
No, sir. Music is a lot of men in a lot of tails, making lots of noise like a lot of females;

Music is a lot of folks in a big dark hall, where they really don't want to be at all; with a lot of chairs and a lot of airs, and a lot of furs and diamonds!

Music is silly! I hate music!

But I like to sing: la dee da da dee: la dee da dee: la dee da dee.

Amy Beach

Three Shakespeare Songs

I. O Mistress mine

O mistress mine, where are you roaming?
O stay and hear, your true love's coming

terra que respira el sol.

I cap a la platja, ampla i blava com les ones,
baixarem tranquil·lament i a poc a poc,
en silenci ens mirarem als ulls, i sobre nosaltres caurà el silenci mut de la felicitat.

Odio la música!

Però m'agrada cantar: la dè da da dè; la dè da dè.

Però això no és música, no és el que jo anomeno música.

No, senyor. La música són molts homes amb molts esmòquings, fent molt de soroll com moltes dones;

La música són moltes persones en una sala gran i fosca, on realment no volen ser-hi gens;

amb moltes cadires i molts aires, i molts abrics de pell i diamants!

La música és ridícula! Odio la música!

Però m'agrada cantar: la dè da da dè; la dè da dè; la dè da dè.

Tres cançons de Shakespeare

I. Oh, meva estimada

Oh, meva estimada, on vagareu?

Oh, quedeu-vos i escolteu, el vostre veritable

That can sing both high and low

Trip no further, pretty sweeting;
Journeys end in lovers' meeting
Ev'ry wise man's son doth know

What is love? 'Tis not hereafter;
Present mirth hath present laughter;
What's to come is still unsure:

In delay there lies no plenty;
Then come kiss me, sweet and twenty;
Youth's a stuff will not endure.

II. Take, O take those lips away
In delay there lies no plenty;
Then come kiss me, sweet and twenty;
Youth's a stuff will not endure.

III. Fary pullaba

You spotted snakes with double tongue
Thorny hedgehogs, be not seen;
Newts and blind-worms, do no wrong
Come not near our fairy queen

Philomel, with melody
Sing in our sweet lullaby;
Lulla, lulla, lullaby, lulla, lulla, lullaby:
Never harm
Nor spell nor charm
Come our lovely lady nigh;
So, good night, with lullaby

Weaving spiders, come not here;
Hence, you long-legg'd spinners, hence!
Beetles black, approach not near;

amor s'acosta,
que pot cantar tant agut com greu.
No avanceu més, dolça meva;
els viatges acaben en trobades d'amants,
tot fill d'home savi ho sap.

Què és l'amor? No és cosa del demà;
l'alegria present té rialles presents;
allò que ha de venir encara és incert.

En la demora no hi ha abundància;
doncs veniu a besar-me, dolça i jove;
la joventut és un do que no perdura.

II. Pren, oh pren aquests llavis lluny
En la demora no hi ha abundància;
aleshores vine a besar-me, dolça i jove;
la joventut és una substància que no perdura.

III. Cançó de bressol

Serps amb llengua doble, no us aparegueu;
Erissos espinosos, no us deixeu veure;
Tritons i vidriols, no feu mal,
No us acosteu a la nostra reina fada.

Filomela, amb melodia,
Canta en la nostra dolça cançó de bressol;
Bre, bre, bressol, bre, bre, bressol:
Mai fa mal,
Ni encanteri ni sortilegi,
Que s'acosti la nostra bella dama;
Així, bona nit, amb cançó de bressol.

Teixidores aranyes, no vingueu aquí;
Marxeu, llargues filadores, marxeu!
Escarabats negres, no us acosteu;

Worm nor snail, do no offence

Philomel, with melody
Sing in our sweet lullaby;
Lulla, lulla, lullaby, lulla, lulla, lullaby:
Never harm
Nor spell nor charm
Come our lovely lady nigh;
So, good night, with lullaby.

Cucs ni cargols, no causeu ofensa.

Filomela, amb melodia,
Canta en la nostra dolça cançó de bressol;
Bre, bre, bressol, bre, bre, bressol:
Mai fa mal,
Ni encanteri ni sortilegi,
Que s'acosti la nostra bella dama;
Així, bona nit, amb cançó de bressol.

Carlos Guastavino

La rosa y el sauce

La rosa se iba abriendo
Abrazada al sauce,
El árbol apasionada,
La amaba tanto!

Pero una niña, una niña coqueta
Pero una niña, una niña coqueta
Se la ha robado
Y el sauce desconsolado
La está llorando.
La está llorando.

Se equivocó la paloma

Se equivocó la paloma
Se equivocaba
Por ir al norte, fue al sur
Creyó que el trigo era agua
Se equivocaba
Creyó que el mar era el cielo;
Que la noche, la mañana
Se equivocaba
Que las estrellas, rocío;
Que la calor, la nevada
Se equivocaba
Que tu falda era tu blusa;
Que tu corazón su casa
Se equivocaba
(Ella se durmió en la orilla
Tú, en la cumbre de una rama.)

Bonita rama de sauce

Bonita rama de sauce,
bonita rama de amor,

nunca floreció, que siempre
se quedó diciendo adiós.

El río pasa y la peina,
el río la jura amar.
La rama le da sus trenzas.
El río miente y se va.

El viento pasa y la besa,
el tallo le hace cimirar,
toda la ramita canta,
el viento miente y se va.
Se va, se va,
y la ramita se inclina,
no la vean suspirar.
y la ramita se inclina,
no la vean suspirar.

Bonita rama de sauce,
bonita rama de amor,
floreceda de alegría
con el alba amaneció.

Debajo de su caricia
dormido estaba el cantor,
de la guitarra y la boca
le nacía una canción.

Más dulce que viento y río,
la noche entera cantó,
coronado por la rama,
abrazadito quedó.

Cantar, cantar,
las verdes coplas del sauce,
altas por el cielo van.
Cantar, cantar,
las verdes coplas del sauce,
altas por el cielo van.

Eduard Toldrà

Madre, unos ojuelos vi

Madre, unos ojuelos vi,

verdes, alegres y bellos

¡Ay, que me muero, por ellos,

y ellos se burlan de mí!

Las dos niñas de sus cielos

han hecho tanta mudanza,

que la color de esperanza

se me ha convertido en celos.

Yo pienso, madre, que vi

mi vida y mi muerte en ellos.

¡Ay, que me muero, por ellos,

y ellos se burlan de mí!

¡Quién pensara que el color

de tal suerte me engañara!

Pero ¿quién no lo pensara,

como no tuviera amor?

Madre, en ellos me perdí

y es fuerza buscarme en ellos.

¡Ay, que me muero, por ellos,

y ellos se burlan de mí!

Después que te conocí

Después que te conocí,

todas las cosas me sobran:

el sol para tener día,

abril para tener rosas.

Por mí, bien pueden tomar

otro oficio las auroras.

que yo conozco una luz

que sabe amanecer sombras.

Bien puede buscar la noche

quien sus estrellas conozca,

que para mi astrología

ya son oscuras y pocas.

Después que te conocí,

todas las cosas me sobran:

el sol para tener día,

abril para tener rosas.

Ya no importunan mis ruegos

a los cielos por la gloria,

que mi bienaventuranza

tiene jornada más corta.

Bien puede la margarita

guardar sus perlas en conchas,

que, búzanos de una risa,

las pesco yo en una boca.

Después que te conocí,

todas las cosas me sobran:

el sol para tener día,

abril para tener rosas.

Cocorococ

Eulària, noble dama,
és reposant al llit;
hi ha vora seu la fosca,
la pau i un feble crit.

Les coses de la casa
amb un llenguatge mut
es parlen del misteri
i la dolçor que ha dut.

-Un altre -diu el sostre-,
que no em serà constant.

-Un altre -diu la llinda -,
que em deixarà cantant.

-Ell, que m'ignora encara,
-diu el roser flairós
escamparà mes roses
sobre un cabell tot ros.

Dins ses humides nines,
medita el gos, content:
-No tindrà por de l'ombra,
farà fugir el dolent!

I en l'alta nit profunda
hom sent el gall cofoi
que diu a les estrelles:
-Cocorococ! És noi!

A muntanya

Allí dalt de la muntanya
tot el bé de Déu hi tinc:
les roses de quatre en quatre
i els clavells de cinc en cinc,
l'estimada a la finestra,

l'ovella amb l'esquellerinc;

per rellotge, el sol que toca
a cada hora un greny d'afrau;
el pollancre per la fressa
i l'alzina per la pau;
i per gaudi, cada núvol
ala-estès com una nau;

per jaç d'or, una pallissa,
per llumenera un estel;
per finestra que no es tanca
un retall tot blau de cel;
i per criats que em despertin,
un quiquiriquic i un bel.

Allí dalt de la muntanya.
tant enlaire, tot hi és:
la riquesa ben colgada,
perquè l'home la fangués;
l'alegria entre fretures,
com rosada entre esbarzers;

la salut entre l'orenga
i les flors de penical;
aterrat amb creus de palma,
el dimoni en un fondal;
i Nostre Senyor devora,
estadant del pis de dalt.

Romanç de Santa Llúcia

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
pels volts de la Plaça Nova
rondava amb la meva amor.

Anem tots dos a la fira,
amiga, anem-hi dejorn,
que una mica de muntanya
alegri nostra tristor.
Comprarem grapats de molsa
i una enramada d'arboç
i una blanca molinera
i una ovella i un pastor.
Ho posarem, al migdia,
dins el nostre menjador,
i abans de seure a la taula
ens ho mirarem tots dos:
que una mica de muntanya
ens faci el menjar més dolç.

Perquè avui és Santa Llúcia,
dia de l'any gloriós,
pels volts de la Plaça Nova
rondava amb la meva amor.

Cançó de grumet

Adéu, turons de Marsella,
ja se'n van els mariners.
Tot just hem hissat la vela
es gira un oratge fresc.
Aquell pinar de la costa
deu ser ple de cants d'ocell;
si no sentim l'ocellada
ens dû romaní l'oreig.
Quin goig, de bon dematí,
seguir la darrera estrella:
“no hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera.”

Infla't, vela; llisca, vela!
Com s'allunya la ciutat!
Guaita l'or clar de la platja

i a dalt de tot el cel clar.
Timoner, potser sospires?
l'enyorança t'ha punxat?
El gallaret llengoteja
i enjoia tota la nau.
Quin goig, cremant sobre els pals,
el gallaret de la festa:
“no hi ha lliri sense flor,
ni barco sense bandera,”

Adéu, turons de Marsella!
Adéu, la noia i el pi!
No ens espanten les ventades
ni la boira de la nit.
Si el vent xiula entre les cordes,
demà el mar serà ben llis.
A cada port ens espera,
amorós, un llavi fi.
Quin goig, tornant de la mar,
el petó d'una donzella:
“no hi ha lliri sen se flor,
ni barco sen se bandera.”